

Τὸ νεώτατον βιβλίον

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ἦτοι μονόλογοι διάλογοι καὶ δράματα δι' ἑορτῶν Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν

Εἰσεδότη ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως».

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σ' ἐφαίδρυναν λοιπόν, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, οἱ στίχοι διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σουρῆς ἀνήγειρε τὴν ἔκδοσιν τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου...

Κ' αὐτὸ τὸ χρησιμώτατον κ' ἐπέραστον βιβλίον Συνέγραψε Γρηγόριος Ξενοπούλου ὁ πάνυ, Πρὸς χρῆσιν ὅλων τῶν μικρῶν καὶ ὁλων τῶν [Σχολείων.

Κ' ἡ γλῶσσα καθενὸς παιδιοῦ θὰ γίνεταὶ ῥοδάνι. Ἄ, Χαλαστέ Κόσμου, ὅτι ἄλλο θέλεις, ἀλλὰ γραμματίζεσθε...

Πετὰ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἡ ἀγαπητῆ μου Θετίς, διότι κατώρθωσε νὰ μου κἀνῆ μίαν νέαν φιλίαν...

Μὴ διατάξῃς νὰ λέγῃς, Ἀρσάεττε, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον νομίζεις ὅτι εἶνε ὀρθόν. Αἱ παρατηρήσεις σου ἦσαν ὀρθόταται...

Ἐγὼ—μου γράφει ἡ χαριτωμένη Μαργαρίτα,—ἡ ἀδελφῆ μου, ἡ μικρὰ ἀνεμὸ μου καὶ αἱ ἐξαδέλφαι...

Με πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐκθεσί σου, Ἐλισσαίω Περθεύη. Παρατηρῶν δὲ ὅσον πηγαίνεις, προοδεύεις...

Ἀργότερα θὰ ἀρχίσω πάλιν νὰ δημοσιεύω κινητικῶν συνδιασμοῦ, Τίξ-Τάξ, ἀλλὰ μὴ μου στελεῖς διότι ἔχω ἀρκετοὺς...

Ὁ Κομφούκιος στέλλει πολλὰ χαιρετισματα πρὸς τοὺς φίλους...

εἰς τὸν Δὸν-Κιχόττην, τὸν ὁποῖον, λέγει νομίζει ὅτι γνωρίζει. Κ' ἐρωτᾷ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα του...

Σὲ συγχαίρω, Κολοσσέ τῆς Ῥόδου, διὰ τὰς ἀθλητικὰς σου προόδους...

Ἄκουσε λοιπόν, Ἡρωϊκὴ Πάρρα, τί μου γράφει ἡ Κερκυραϊκὴ Μέλισσα...

Τὸς δὲ ἑορτὰς καὶ Κυριακάς, ἀπὸ τῆς Ἀναλήψεως, φέρω τὴν ἐξῆς ἐνδυμασίαν...

Μὴ ἔχῃς καμμίαν ἀνυστήριαν, Φοῖβε Ἀπολλοῦ, ὁ Ἀνανίας σε ἐσυγχώρησεν...

Ἄνδρᾶ Κολιαλέξη, ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων σε συγχαίρει διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου...

Ἡ Χρυσὴ Ἀμμονιά, ἡ ὁποία εἶνε ξετραλαμένη μετὰ τὸ «Παιδικὸν Θεάτρον»...

Δ' ἀνικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδιότου γράμματος, ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων...

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτωθι δώδεκα λέξεων...

Μοῦ ἐράνη παράξενον—γράφει ἡ Ἀττικὴ Νύξ,— νὰ ἰη-ῆ ἡ Ἀηδὼ τῆς Ἐρμίου...

Ἐξώφυλλον εἶχαν τὰ φυλλάδια μου κατὰ τὴν πρώτην περίοδον...

Μοῦ ἐράνη παράξενον—γράφει ἡ Ἀττικὴ Νύξ,— νὰ ἰη-ῆ ἡ Ἀηδὼ τῆς Ἐρμίου...

Ἐξώφυλλον εἶχαν τὰ φυλλάδια μου κατὰ τὴν πρώτην περίοδον...

Ἐπιβάσασα μετὰ χαρὰν τὸ χαριτωμένον σου γραμματίζω, Ἀνδρᾶ Στρατιῶτα...

Ἐπιβάσασα μετὰ χαρὰν τὸ χαριτωμένον σου γραμματίζω...

Ὁ Κομφούκιος στέλλει πολλὰ χαιρετισματα πρὸς τοὺς φίλους...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄσκειν στέλλονται μέχρι 25 Ἰουνίου 1896

263. Δεξιόγραφος. Ὑπῆρξα μέγας βασιλεὺς. Τὸ ἥμισυ μου πόλις, τὸ δ' ἄλλο ἥμισυ μου...

264. Στοχευοδριφτος. Ἐίμαι νῆσος μακρὰ καὶ στενὴ καὶ ἐνὸς εἶμαι ἐγὼ ζωντανὴ...

265. Κλεισμάκωτον. Νάνικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γράμματων...

266. Πρόβλημα. Πόσα ζεύγη περιστέρια ἔχετε τώρα; ἠρώτησε τὸν Νῆκον ὁ θεὸς του...

267-268. Μεταμορφώσεις. 1. Τὸ ἄλλας δι' 7 μεταμορφ νὰ γίνῃ χιὼν. 2. Ὁ κύων δι' 6 μεταμορφ νὰ γίνῃ ἕλιος...

269-272. Μαγικὸν γράμμα. Ἄνικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδιότου γράμματος, ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων...

273-278. Σύνθεσις λέξεων. Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτωθι δώδεκα λέξεων...

279. Κρυπτογραφικόν. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. = Πόλις Ἀσιατικὴ. 2, 8, 4, 6. = μέρος νοσηρῶν...

ΑΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 23-30 Μαρτίου 1896. 167. Ἀρῶς, ὕς.—168. Ἑστία, ἰστία.—169. Ἄρπς.

170. Α Δ Α Η.—171. Δαλαμανάρα. Ε Α Α —172-176 Ἡ ἀνικαταστάσεως γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων α καὶ ι...

177-180. 1, Ροδανός. 2, Τάμεσις. 3, Δουναβίς. 4, Ἀζιός.—181-185. 1, Ὄνος, 2, Πόρος. 3, Ὄρος. 4, (*Ακυρος). 5, Νότος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτηδευμένον ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῆς Παιδείας ἁς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδιῶν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παρακινῶν εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ἀνέπτυξιν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἁς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε ἀπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὅδὸς Ἀδύλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Ἰουνίου 1896

Ἐτος 18ον.—Ἀριθ 21

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 153)

Ἐν τούτοις, κατὰ τὴν Καγέττην, οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν τὸ κρέας τοῦ ἐρωδιῦ, προπάντων ὅταν δὲν ἔχουν ἄλλο τίποτε νὰ φάσιν...

— Πόσα ζεύγη περιστέρια ἔχετε τώρα; ἠρώτησε τὸν Νῆκον ὁ θεὸς του. Ἐἶχαν πενταπλασιασθῆ, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν μῆνα ἐσφάξαμε δώδεκα ζευγάρια καὶ μᾶς ἔμειναν πάλιν ὅσα μοῦ εἶχαιτε ὄντη...

269-272. Μαγικὸν γράμμα. Ἄνικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδιότου γράμματος, ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων...

273-278. Σύνθεσις λέξεων. Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτωθι δώδεκα λέξεων...

279. Κρυπτογραφικόν. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. = Πόλις Ἀσιατικὴ. 2, 8, 4, 6. = μέρος νοσηρῶν...

170. Α Δ Α Η.—171. Δαλαμανάρα. Ε Α Α —172-176 Ἡ ἀνικαταστάσεως γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων α καὶ ι...

177-180. 1, Ροδανός. 2, Τάμεσις. 3, Δουναβίς. 4, Ἀζιός.—181-185. 1, Ὄνος, 2, Πόρος. 3, Ὄρος. 4, (*Ακυρος). 5, Νότος.

Ὅταν διήλθον ἐν τῶν ποταμίων τούτων, τὸ Μίλοκαργούτων, ἔχον μόλις μίαν σπιθαμῆς ὕδωρ, ὁ Κασκαμπέλ παρετήρησεν ὅτι εἰς ἓν μέρος ἐφράσσετο ἀπὸ ἓν ἀνάχωμα.

— Βεβαίως, πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης. Ἀλλὰ οἱ μηχανικοὶ, οἱ ὁποῖοι κατεσκεύασαν αὐτὸ τὸ πρόχωμα, δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κατασκευάσουν γέφυραν.

— Διότι εἶνε μηχανικοὶ μετὰ τέσσαρα ποδάρια μετὰ ἄλλους λόγους κάστορες.

Ὁ Γιάννης δὲν ἠπατάτο. Ὅτι ἐβλεπον ἦτο τῶν ἐργῶν τῶν ἐπιτεθειῶν καὶ θαυμαστῶν κτισμάτων...

— Καὶ ὅμως ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος, οἱ κάστορες δὲν ἐπήγαν ποτὲ σὲ Σχολεῖο νὰ μάθουν...

— Δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ ὑπάγουν, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Εἰς τί ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ τελειοποίησις δὲν εἶνε διὰ τὰ ζῶα εἶνε προνόμιον ἀποκλειστικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μόνος αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς, ἀπὸ τελειοποίησεως εἰς τελειο...

— Καὶ ὅμως ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος, οἱ κάστορες δὲν ἐπήγαν ποτὲ σὲ Σχολεῖο νὰ μάθουν...

— Δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ ὑπάγουν, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Εἰς τί ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ τελειοποίησις δὲν εἶνε διὰ τὰ ζῶα εἶνε προνόμιον ἀποκλειστικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μόνος αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς, ἀπὸ τελειοποίησεως εἰς τελειο...

— Καὶ ὅμως ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος, οἱ κάστορες δὲν ἐπήγαν ποτὲ σὲ Σχολεῖο νὰ μάθουν...

— Δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ ὑπάγουν, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Εἰς τί ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ τελειοποίησις δὲν εἶνε διὰ τὰ ζῶα εἶνε προνόμιον ἀποκλειστικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μόνος αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς, ἀπὸ τελειοποίησεως εἰς τελειο...

— Καὶ ὅμως ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος, οἱ κάστορες δὲν ἐπήγαν ποτὲ σὲ Σχολεῖο νὰ μάθουν...

— Δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ ὑπάγουν, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος. Εἰς τί ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ τελειοποίησις δὲν εἶνε διὰ τὰ ζῶα εἶνε προνόμιον ἀποκλειστικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μόνος αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς, ἀπὸ τελειοποίησεως εἰς τελειο...

μου, τὸ ἔκαμαν οἱ κάστορες, ὅπως οἱ μύρμηκες κάμνουν τὰς μυρμηκίας των, ὅπως αἱ ἀράχλαι τοὺς ἰστούς των, ὅπως αἱ μέλισσαι τὰς κηρήθρας των, τέλος πάντων ὅπως τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ κάμνουν τοὺς καρπούς των καὶ τὰ ἀνθητῶν. Καμμία σκέψις, καμμία ἔρευνα ἐκ μέρους των, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ καμμία πρόδοσις. Ἄλλως τε δὲν χρειάζεται διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐργασίας. Ὁ σημερινὸς κάστωρ κτίζει μετ' ὄσης ἐντελείας καὶ ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐράνη ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ τελειοποίησις δὲν εἶνε διὰ τὰ ζῶα εἶνε προνόμιον ἀποκλειστικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μόνος αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς, ἀπὸ τελειοποίησεως εἰς τελειο...

ποίησιν εξυψούμενος, να φθάση μέχρι των τεχνών, της βιομηχανίας, των επιστημών. Ἄς θαυμάσωμεν ανεπιφυλάκτως τὸ ἐνστικτικὸν τῶν ζώων, διὰ τοῦ ὁποίου δημιουργοῦσι τοιαῦτα ἔργα. Ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ τα θεωρῶμεν παρὰ ὡς ἔργα τῆς φύσεως.

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε Σέργιε, εἶπεν ὁ Γιάννης, καὶ ἐννοῶ κάλλιστα τὴν ἰδέαν σας. Ἐδῶ ἐγκρατεῖται ὅλη ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἐνστικτικοῦ καὶ λογικοῦ. Ἐν γένει τὸ λογικὸν εἶνε ἀνώτερον τοῦ ἐνστικτικοῦ, ἂν καὶ πολλάκις ὑπόκειται εἰς πλάνην.

— Ἀναντιρρήτως, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, καὶ ὅταν ἀναγνωρίζῃ τις καὶ ἐπανορθῶν τὰς πλάνας αὐτάς, σημαίνει διὰ ἀνέργου καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου.

— Ὅπως δὴ ποτε, ὑπέλαθεν ὁ Ἀλέκος, ἐπιμένω εἰς ὅ, τι εἶπα, τὰ ζῷα δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ Σχολεῖον.

— Σύμφωνοι, ὥστε οἱ ἄνθρωποι εἶνε ζῷα ὅταν δὲν πηγαίνουν, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος.

— Καλὰ ὅλ' αὐτά, εἶπεν ἡ πάντοτε πρακτικὴ Κορνηλία, ἀλλὰ γιὰ πῆτέ μου, σὰς παρακαλῶ, τρώγονται αὐτοὶ οἱ κάστορες;

— Βεβαίωτα! ἀπεκρίθη ἡ Καγέττη.

— Ἀγέγνωσα μάλιστα κάπου, ἐπρόσθεσεν ὁ Γιάννης, ὅτι ἡ οὐρὰ αὐτοῦ τοῦ ζῷου εἶνε παραπολύ νόστιμη!

Τοῦτο δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ βεβαιωθῇ πειραματικῶς. Ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχον πλέον κάστορες, καὶ ἂν ὑπῆρχον δὲν ἠμπόρουν νὰ συλλάβουν.

Ἐξελοῦσα ἐκ τῆς κοίτης τοῦ Μιλοκαργούτου, ἡ Εὐδρόμοιο Οἰκία διήλθε διὰ τοῦ χωρίου Ζαχαρτελουταίνου, κατοικουμένου ὑπὸ Κογιουκόνων. Κατὰ συμβουλήν τῆς Καγέττης, ἦσαν πολὺ ἐπιφυλακτικοὶ εἰς τὰς σχέσεις των πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς τούτους, οἱ ὅποιοι φυσικῶς εἶχον τάσιν πρὸς τὴν κλοπὴν. Τοὺς ἄφιναν νὰ περιτριγυρίζουν καὶ νὰ περιεργάζωνται τὴν Εὐδρόμοιο Οἰκίαν ἀπέξω, ἀλλ' ἐπρόσθεσαν πολὺ νὰ μὴ ἀφήσουν κανένα νὰ ἐμβῇ μέσα. Ἐκτὸς τούτου, ὠραία ὑαλοურγηματα, δωρηθέντα ἐλευθερίως εἰς τοὺς κυριωτέρους ἀρχηγούς τῆς φυλῆς, ἔσχον σωτήριον ἀποτελεσμα καὶ οὕτω κατῴρθωσαν νὰ ποφύγουν πολλὰ δυσάρεστα.

Ἐν τούτοις ἡ πορεία τῆς Εὐδρόμοιο Οἰκίας εἰςυνεχίσθη, ἀρκετὰ δύσκολος πάλιν, κατὰ μῆκος στενῆς διόδου μεταξὺ λόφων. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἀποφύγουν, εἰμὴ ριφικινδυνεύοντες νὰ διασχίσουν χώραν πλεόν ὀρεινήν. Τοῦτο παρέδραπτε τὴν ταχύτητα τῆς πορείας, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔπρεπε νὰ βραδύνουν πολὺ. Ὁ καιρὸς ἔτεινε νὰ γίνῃ θροσερός, ἂν ὄχι τὴν ἡμέραν,

τουλάχιστον τὴν νύκτα — ὅπως εἶνε φυσικὸν νὰ συμβαίη τὴν ἐποχὴν αὐτήν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ χώρα εὐρίσκεται ὀλίγον κάτωθεν τοῦ πολικοῦ κύκλου.

Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ ἐφθασεν εἰς ἐν μέρος ὅπου ὁ ποταμὸς σχηματίζει ἀποτόμως γωνίαν, ἀποκλίνων πρὸς βορρᾶν. Ἐθέησε νὰ τον ἀκολουθήσουν μέχρι τῆς συμβολῆς τοῦ Κογιουκούκ, ὁ ὁποῖος τῷ στέλλει τὰ ὕδατά του διὰ δύο ἐλικωδῶν κλάδων. Ἐχρησάθησαν ὀλοκληρὸν ἡμέραν, διὰ νὰ εὗρουν τὸ ριχὸν καὶ βατὸν μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ περάσουν καὶ τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοῦ κόπου ἀνεκάλυψεν ἡ Καγέττη, διότι τὸ ὕδωρ ἦτο ἡδὴ ἀρκετὰ ὑψωμένον.

Διελοῦσα τὸ παραποτάμιον ἡ Εὐδρόμοιο Οἰκία διηυθύνθη πρὸς νότον καὶ δι' ἀρκετὰ ἀνωμάλου καὶ δυσχεροῦς ὁδοῦ ἐφθασε τὴν νύκτα εἰς τὸ φρούριον Νουλάτον.

Ὁ σταθμὸς οὗτος, ἀρκετὰ σημαντικὸς ὑπὸ ἐμπορικὴν ἐποψίν, ἀνήκει εἰς τὴν Ρωσσοαμερικανικὴν Ἑταιρίαν. Εἶνε ὁ βορειότερος ἐξ ὄσων Ἰδρυσεν ἐπὶ τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς, ἀφ' οὗ κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Φρειδερίκου Βίμπερ τὸ μὲν πλάτος ἐκεῖ εἶνε 64° 42', τὸ δὲ μῆκος 155° 36'.

Μετὰ δυσκολίας ἠδύνατό τις νὰ πιστεῦσῃ ὅτι εὐρίσκετο εἰς τόσον ὑψηλὸν παράλληλον. Τὸ ἔδαφος ἐδῶ εἶνε ἀσυκρίτως γονιμώτερον ἀπὸ τὸ τῶν περιχώρων τοῦ Γιουκὼν. Παντοῦ δένδρα ὠραία, παντοῦ λειβάδια καταπράσινα, παντοῦ πεδιάδας καλλιεργημέναι ἢ καλλιεργήσιμοι. Τὸ ὕδωρ ποτίζει τὴν γῆν αὐτὴν ἐν ἀφθονίᾳ, χάρις εἰς τὰς ἐκχειλίσεις τοῦ ποταμοῦ Νουλάτου καὶ τῶν ἄλλων παραποταμιῶν. Μ' ὅλα ταῦτα ἡ φυτικὴ παραγωγή περιορίζεται εἰς θάμνους τινὰς φέροντας ἀγρίους τινὰς κόκκους καὶ ἐγκαταλειμμένους ὅλως εἰς τὴν φύσιν.

Ἴδου πῶς ἔχει τὸ σχέδιον τοῦ φρουρίου Νουλάτου. Πέριξ τῶν οἰκοδομῶν ἐγείρεται περίφραγμα, ὑπερασπιζόμενον ἀπὸ δύο πύργους, τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς Ἰνδοὺς νὰ διέλθουν τὴν νύκτα ἢ καὶ τὴν ἡμέραν ὅταν εἶνε πολλοί. Ἐντὸς τοῦ περιβάλλου καλύβαι, ἀποθήκαι, μαγαζία ξύλινα, μετὰ παράθυρα φέροντα ἀντὶ ὑάλων μεμβράνας ἀπὸ φώκην.

Ὁ Κασκαμπέλ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἔτυχον ἐδῶ θερμῆς ὑποδοχῆς. Ἦσαν τόσον σπάνιοι οἱ ἐπισκέπται, καὶ οἱ ἐξόριστοι εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην τοὺς ἐπεθύμουν τόσον πολὺ!

Τὸ Νουλάτον κατοικεῖτο ἀπὸ εἰκοσάδα ὑπαλλήλων, ρωσικῆς ἢ ἀμερικανικῆς καταγωγῆς, οἱ ὅποιοι προσεφέρθησαν νὰ προμηθεύσουν εἰς τὴν οἰκογένειαν ὅ, τι ἐχρειάζετο. Ἄν καὶ φροντίζει ἡ Ἑται-

ρία νὰ τοῖς στέλλῃ τακτικῶς τὰ χρειώδη, ἐν τούτοις ἐκεῖνοι εὐρίσκουν καὶ ἐκεῖ ζωοτροφίας τὸ καλοκαίρι, εἴτε θηρεύοντες ταράνδους καὶ ρέννους, εἴτε ἀλιεύοντες εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Γιουκὼν. Ἐδῶ ἀρθνοῦν πολλὰ εἶδη ἰχθύων καὶ ἰδιαίτερος, ὁ ἰχθύς ὁ λεγόμενος ν α λ ῖ μ α, καλὸς μᾶλλον πρὸς τροφήν τῶν κυνῶν, ἐκτὸς τοῦ ἥπατός του, τὸ ὁποῖον οἱ συνειθισμένοι νὰ το τρώγουν, τὸ εὐρίσκουν νοστιμώτατον.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Νουλάτου ἐξεπλάγησαν κάπως ὅταν εἶδαν τὴν Εὐδρόμοιο Οἰκίαν καὶ πολὺ περισσότερο ὅταν ὁ Κασκαμπέλ τοὺς εἶπεν ὅτι ἐσκόπει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Εὐράσιν διὰ Σιβηρίας. Φυσικῶς εὗρον τὸ ἐγγεῖρημα πολὺ τολμηρὸν. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ταξιδίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐτελείονεν εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράν, τοὺς ἐβεβαίωσαν ὅτι θὰ συνετελεῖτο ἄνευ ἐμποδίου καὶ πρὶν ἢ καταληφθῶσιν ἀπὸ τὰ πρῶτα χειμερινὰ φύχη αἱ πεδιάδες τῆς Ἀλάσκας.

Κατὰ συμβουλήν τοῦ κυρίου Σεργίου, ἀπεφάσισαν νὰ προμηθεύσων ἐδῶ μερικά ἀπὸ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ τὴν διάβασιν τῶν στεππῶν. Προπαντός ἡ εὐκαιρία ἦτο κατάλληλος νὰ προμηθεύσων κάμποσα ζεύγη ὀμματουαλίων, ἀπαραίτητων διὰ τὸν ταξιδεύοντα εἰς ἐκτάσεις χιονοσκεπεῖς. Ἀντὶ ὀλίγων ὑαλίων κοσμημάτων, οἱ Ἰνδοὶ τοὺς ἔδωσαν μίαν δωδεκάδα ἦσαν ξύλινα, χωρὶς φακούς, καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀφίνοντα μόνον μίαν στενὴν ὀπὴν, ἀρκετὴν διὰ νὰ βλέπῃ ὁ φορῶν αὐτὰ καὶ νὰ διευθύνεται ἀσφαλῶς. Τὰ διοπτρα ταῦτα προφυλάσσον ἀπὸ τὰς ὀφθαλμίας, τὰς ὁποίας προξενεῖ ἡ διαρκὴς ἀντανάκλασις τῶν χιόνων. Ὅλοι τὰ ἐδοκίμασαν καὶ ἐβεβαίωθησαν ὅτι θὰ τοῖς ἦτο εὐκόλον νὰ τα συνειθίσουν.

Ἐκτὸς τῶν μηχανημάτων τούτων, τῶν προφυλακτικῶν τῆς ὀράσεως, ἔπρεπε νὰ λάβουν πρόνοιαν καὶ διὰ τοὺς πόδας των, διότι βεβαίως δὲν ὀδοποροῦν μετὰ τὰ λεπτὰ ὑποδήματα τοῦ περιπάτου εἰς τὰς στέππας τῆς Σιβηρίας!

Ἡ ἀποθήκη τοῦ Νουλάτου ἐπρομήθευσεν ἀρκετὰ ζεύγη χονδρῶν ὑποδημάτων ἀπὸ δέρμα φώκης, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ὡς τὰ καταλληλότερα διὰ τὰς μακρὰς ἐκείνας πορείας ἐπὶ ἐδάφους παγωμένου καὶ τὰ ὁποῖα γίνονται ἀδιάβροχα διὰ παχέος στρώματος λίπους.

Τοῦτο ἐνέπνεεν εἰς τὸν Κασκαμπέλ τὴν ἐξῆς εὐλογωτάτην παρατήρησιν:

— Εἶνε πάντοτε ὠφέλιμον νὰ ἐνδύεται κανεὶς ὅπως τὰ ζῷα τῶν χωρῶν, τὰς ὁποίας διέρχεται. Ἀφ' οὗ ἡ Σιβηρία εἶνε ἡ χώρα τῶν φωκῶν, ἂς ἐνδυσθῶμεν ὡς φῶκαι.

— Ὡς φῶκαι μετὰ γυαλιὰ! ἀπεκρίθη ὁ Ἀλέκος. Καὶ ἡ εὐφυολογία του

ἔτυχε τῆς πατρικῆς ἐπιδοκιμασίας. Ἡ οἰκογένεια ἔμεινε δύο ἡμέρας εἰς τὸ Νουλάτον, ἀρκετὰς διὰ νὰ ξεκουρασθῶν οἱ ἴπποι. Ἐσπευδε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράν. Ἡ Εὐδρόμοιο Οἰκία ἐξεκίνησε τὴν 21 Αὐγούστου, ἀμὰ τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἀφήσαν ὀριστικῶς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

Ἦδη ὁ Γιουκὼν ἔκαμε κλίσιν εὐρεῖαν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, διὰ νὰ χυθῇ μετ' ὀλίγον εἰς τὸν κόλπον τοῦ Νόρτων. Ἄν ἡ Εὐδρόμοιο Οἰκία ἐπέμενε νὰκολουθῇ τὸν ροῦν τοῦ Γιουκὼν, ἡ ὁδὸς τῆς θὰ ἐπεμηκύνετο ἀνωφελῶς, διότι αἱ ἐκβολαὶ τοῦ ποταμοῦ εὐρίσκονταὶ κάτωθεν τοῦ Βεργιγγεῖου πορθμοῦ. Ἐκεῖθεν ἔπρεπε νὰναθῇ πάλιν εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράν διὰ παρακτίου ὁδοῦ, διακοπτομένης ὑπὸ κόλπων, κολπίσκων καὶ ὀρμῶν, ὅπου ὁ Μονομάχος καὶ ὁ Βερμούτ θὰ κατεπονοῦντο ἐπὶ ματαίῳ.

Ἦδη τὸ ψῆχος ἐγένετο ἐπαισθητότερον. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, αἱ λίαν πλάγια, παρεῖχον ἀκόμη φῶς ἀρκετὸν, ἀλλὰ θερμότητα ἐλαχίστην. Πυκνὰ νέφη, ἀποτελοῦντα ὄγκον ὑπόφαιον, ἠπέπλουν νὰ διαλυθῶσιν εἰς χιόνια. Τὸ θήραμα καθίστατο σπανιώτερον, τὰ ἀπορηματικὰ πτηνὰ ἤρχισαν νὰ φεύγουν ζητοῦντα πρὸς μεσημέριαν γλυκύτερα μέρη διὰ νὰ διαχειμῶσουν.

Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Κασκαμπέλ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν δὲν ὑπέφερον πολὺ ἀπὸ τοῦ κόπους τοῦ ταξιδίου. Ἡ ὑγεία των διετηρεῖτο θαυμασίως ἀκλόνητος καὶ εἶχον ὄλον τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίζον ὅτι σῶοι καὶ ὑγιεῖς θὰ ἐφθινον καὶ εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράν.

Τοῦτο καὶ συνέβη τῶντι τὴν 5 Σεπτεμβρίου μετὰ πορείαν πεντακοσίων λευγῶν ἀπὸ τῆς Σίτκας καὶ περίπου χιλίων ἐκατὸν ἀπὸ τοῦ Σακραμέντου. Τοῦτέστιν εἰς διάστημα ἐπτά μηνῶν εἶχον διατρέξῃ χιλίας ἐπτακοσίας λεύγας ἐπὶ τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΟΥΚΚΟΣ

Ὁ κούκκος «κούκκου κούκκου» κρᾶζει καὶ τῶχουν μὴ κρυφῆ χαρὰ τόσα παιδάκια τρυφερά — Τὸ καλοκαίρι πλῆσιάζει.

Ὁ κούκκος «κούκκου κούκκου» ψάλλει χορεύον τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ τραγουδοῦν μετὰ τὴν καρδιά — Τὸ καλοκαίρι ἦλθε πάλι.

Ὁ κούκκος «κούκκου κούκκου» δὸς τοῖς χαρὰς τραγούδια τραγουδεῖ, χαρὰς καὶ νίκης, ἐπειδὴ πάγει ὁ Χειμῶνας, ὁ ἐχθρὸς του.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

Πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ φίλος μου Λουδοβίκος, βλέπων με νὰ συμβουλευώμαι τὸ βαρόμετρον μου, μοι εἶπεν:

«Εἶνε ἀδύνατον νὰ κυτᾶξω βαρόμετρον, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶ ἀμέσως μίαν σκηνὴν τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σου διηγηθῶ. Ὁ πατήρ μου εἶχεν ἐν τοιοῦτον ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἠγάπα πολὺ, ὡς οἰκογενειακὸν κειμήλιον. Τὸ πλαισίον του ἦτο καλλιτεχνικώτατον, περιχρυσῶν, με γλυφὰς πολὺ ὠραίας. Ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς τραπεζαρίας ἀνηρτημένον, τὸ βαρόμετρον κατέχευε τὴν τιμητικωτέραν θέσιν. Ὁ πατήρ μου τὸ ἐκτύπα μετὰ τὸν δάκτυλον καθε πρῶτῆ καὶ ἐκάνοντες τὸν δείκτην πρὶν εἰσελθεῖ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, κείμενον παραπλεύρως.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡ Ἑρασμία, ἡ παιδαγωγός, ἔστρωνε διὰ τὸ πρόγευμα, ὁ υἱὸς τῆς Ἰωσήφ καὶ ἐγὼ ἐτρέχαμεν γύρω εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἐκυνηγοῦμεθα τρελλά, ὡς παιδιὰ δέκα-δώδεκα ἐτῶν ποῦ ἦμεθα τότε. Μία στανικὴ ἰδέα μου ἐπῆλθεν ἐξαίφνης. Μολοντι πολλάκις ἐπείθην ἐξείφνης. Ὁ πατήρ μου εἶχον ἀπαγορεύσει νὰ ἐγγίζω τὸ βαρόμετρον, τὸ ὁποῖον ἐθεώρουν ὡς κάτι τι ἱερὸν, ἐν τούτοις, καθὼς ἐπέρασα ἀπὸ πλησίον του τρέχων, τὸ ἤρπασα ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ πλαισίου καὶ τὸ ὠθησα ἰσχυρῶς διὰ νὰ ταλαντευθῇ, ὡς ἐκπρεμές.

Ἄλλοίμονον! ὄχι μόνον ἐταλαντεύθη, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καρφεῖον του καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ὅλα ἔσπασαν καὶ τὸ ὑάλιον, καὶ οἱ δεικταὶ καὶ αἱ γλυφαὶ. Ὁ δὲ ὑδράργουρος διεχύθη κατὰ μικρὰς σταγόνας, αἱ ὁποῖαι ἔτρεχον ἢ μίαν ὀπίσω τῆς ἄλλης, ὡς διὰ νὰ συνενωθῶσι.

Ἐξαίφνης ἡ θύρα τῆς τραπεζαρίας ἠνοιχθη καὶ ὁ πατήρ μου ἐπεφάνη. Ὁχρῖσασεν ἰδὼν τὴν καταστροφὴν καὶ ἠρώτησε πλήρης ὀργῆς: «Ποῖός το ἔσπασε;»

Φοβούμενος τὴν τιμωρίαν, ἐχαμήλωσα τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰποκρυθῶ. Ἄλλ' ὁ γλυκύς, ὁ συνεσταλμένος Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον ἀγαθός, ὅσον καὶ ἀφωσιωμένος πρὸς ἐμέ, ἀπεκρίθη ἀμέσως: «Ἐγὼ!»

Τὸν ἐβραχεν ἀμέσως ὁ πατήρ μου ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τον ἔσυρεν εἰς τὸ σπουδαστήριον. Ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ ἠκούσαμεν φωνάς. Ὁ ζυστυχὴς Ἰωσήφ ἐξυλοκοπεῖτο, διὰ νὰ μάθῃ εἰς τὸ ἐξῆς κατὰ τρόπον ἀληθινόν, νὰ μὴ ἐγγίζῃ τὰ βαρόμετρα.

Ἐρωτήσα διὰ νὰ φωνάξω: «Ἐγὼ το ἔσπασα! Ἐγὼ!» Ἀλλὰ μ' ἐμάντευσαν ἡ Ἑρασμία, ἔτρεξε, μ' ἐσταμάτησε καὶ μοι εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Σῶπα ἐσύ, σῶπα! Τὸ περὶ τοῦ Ἰωσήφ εἶνε πολὺ πιδ σκληρὸ ἀπὸ τὸ δικόν σου. Ἄς φάγῃ καὶ δύο-τρεῖς ξυλιές' δὲν πειράζει. Μόνον σῶπα!

Ὁ πατήρ μου ἠνοιξε πάλιν τὴν θύραν καὶ ἐξώθησε πρὸς ἡμᾶς τὸν Ἰωσήφ, κατακόκκινον, ἀλλ' ἀπαθῆ, χωρὶς δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Ἑρασμία με εἶχεν ἀφήσῃ καὶ ἠγέρθη. Ὁ πατήρ μου τῇ εἶπεν:

— Εἰσθε ὑπεύθυνος διὰ τὰς ζημίας τοῦ υἱοῦ σας. Θὰ κρατήσω ἀπὸ τὸν μισθόν σας τὴν ἀξίαν τοῦ βαρομέτρου.

Ἡ Ἑρασμία ἀπεκρίθη:

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε.

Κατόπι μ' ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ τρέχουσα ὄλονεν μ' ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

Ἦλθε μετ' ὀλίγον καὶ ὁ Ἰωσήφ.

Ἐκεῖ ἐμείναμεν ἐνηγκαλισμένοι καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἐκλαύσαμεν.

— Ἐσεῖς λοιπὸν θὰ πληρώσετε τὸ βαρόμετρον που ἔσπασα ἐγὼ; ἠρώτησα τὴν Ἑρασμίαν.

— Ἄ, δὲν πιστεύω! ἀπήντησεν ἐκείνη, ἐν μέσῳ τῶν δακρύων τῆς. Τῷ ὄντι, ὁ πατήρ μου δὲν ἐπέμενε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλήν του. Ἐπεδιόρθωσεν ὅσον καλλίτερα ἠμπόρουν τὸ βαρόμετρον του, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε λόγον περὶ ἐξόδων εἰς τὴν Ἑρασμίαν.

Ἐν τούτοις τὸ περιστατικὸν ἐκείνο ἐβάρυνε τὴν συνειδήσιν μου. Ὀλην τὴν ἡμέραν ἤμην μελαγχολικός. Συνησθασεν ὅσον καλλίτερα ἠμπόρουν τὸ βαρόμετρον του, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε λόγον περὶ ἐξόδων εἰς τὴν Ἑρασμίαν. Ἐν τούτοις τὸ περιστατικὸν ἐκείνο ἐβάρυνε τὴν συνειδήσιν μου. Ὀλην τὴν ἡμέραν ἤμην μελαγχολικός. Συνησθασεν ὅσον καλλίτερα ἠμπόρουν τὸ βαρόμετρον του, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε λόγον περὶ ἐξόδων εἰς τὴν Ἑρασμίαν.

Ἐν τούτοις τὸ περιστατικὸν ἐκείνο ἐβάρυνε τὴν συνειδήσιν μου. Ὀλην τὴν ἡμέραν ἤμην μελαγχολικός. Συνησθασεν ὅσον καλλίτερα ἠμπόρουν τὸ βαρόμετρον του, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε λόγον περὶ ἐξόδων εἰς τὴν Ἑρασμίαν.

Ἐν τούτοις τὸ περιστατικὸν ἐκείνο ἐβάρυνε τὴν συνειδήσιν μου. Ὀλην τὴν ἡμέραν ἤμην μελαγχολικός. Συνησθασεν ὅσον καλλίτερα ἠμπόρουν τὸ βαρόμετρον του, ἀλλὰ δὲν ἔκαμε λόγον περὶ ἐξόδων εἰς τὴν Ἑρασμίαν.

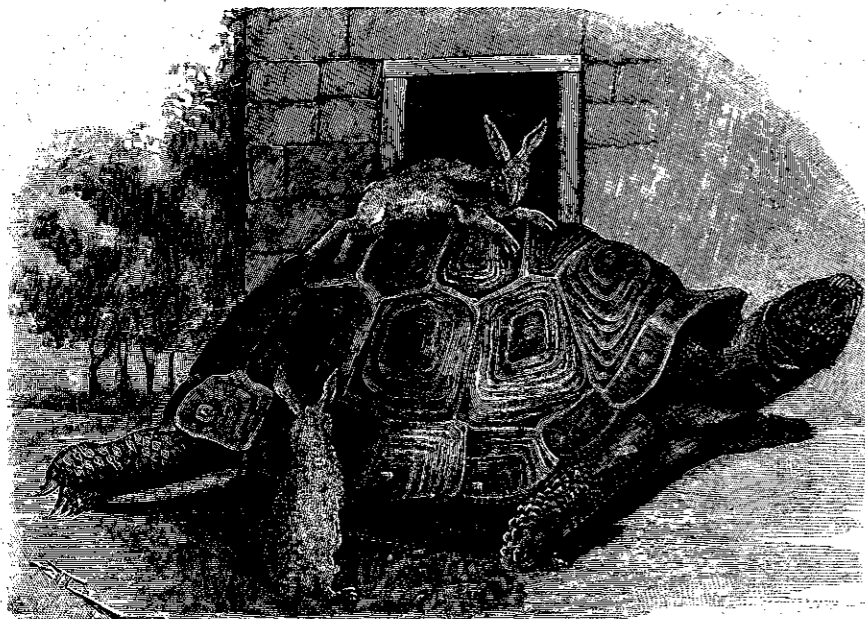
— Ἀὐὸς Ποῖος; Τίνος;

Τότε τῷ διηγήθη ὅλα ὅσα συνέβησαν τὴν πρῶταν. Ὁ πατήρ μου τὰ ἠκούσεν ἐκπληκτός, συνεινῆθη καὶ ἀφ' οὗ μ' ἐπέπληξεν, ὅπως μου ἤξιζε, μοι εἶπεν, ὀμιλῶν περὶ τοῦ Ἰωσήφ:

— Ἐχεῖ γενναίαν καρδίαν. Μὴ λησμονήσης ποτέ, παιδί μου, τὴν διαγωγὴν του εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδειξε τόσῳ μεγάλῃ ἀφωσίωσιν πρὸς σέ.»

— Ἀνεκουφίσθη διὰ τῆς ἐξομολογήσεως ἐκείνης καὶ ἔλαβα ἐκτοτε τὴν ἀπόφασιν νὰ ὁμολογῶ μετὰ παρρησίας τὰ λάθη, εἰς τὰ ὁποῖα τυχὸν θὰ ὑπέπιπτα.»

Κατὰ τὸν Ἀδαματικὸν MAXIME DU CAMP

ΔΙΑ ΝΑ ΦΘΑΣΗ ΓΡΗΓΟΡΩΤΕΡΑ

- Αί ! Τ' είνε πάλι γέιτονα, αυτό τὸ ξαφνικό ;
- Μήν τα 'ρωτᾷς . . βιάζομαι . . μεγάλο μου κακό !
- Ἀρρωστα ἔχω τὰ παιδιά . . τοὺς πάγω γιατρικό . .
- Καὶ 'στὴ χελώνα ἀνέδθηκες νὰ πᾶς εἰς τὰ παιδιά σου ;
- Ἐὰν, Χριστὲ καὶ Παναγιά ! Δὲν εἶσαι 'στὰ σωστά σου !
- Δὲν λένε πως 'στὸ τρέξιμο νικάει τὸ λαγὼ ;
- 'Στὸ καυκάλο της τὸ λοιπὸν ἀνέδθηκε κ' ἐγὼ
- Νὰ φθάσω γρηγορώτερα, ἀφ' οὗ πεζὸς ἀργῶ . .

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
[Συνέχεια 'δε σελ. 158]

Ὁ Φίλιππος, μολοντί λυπημένος καὶ αὐτὸς ποὺ θὰ ἄφινε τὴν Δέαν, τώρα ποὺ ἐσήμανεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἀνυπομονεῖ νὰ φύγουν. Εἶνε τὸ πρῶτον τοῦ ταξείδιον καὶ τὴν λύπην τοῦ συγκιρᾶν τὸ θέλητρον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐμπνέει πάντοτε τὸ ἄγνωστον εἰς τὰς νέας ψυχάς. Ἐν τούτοις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γεμίζουν δάκρυα ἄλλα τὰ συγκρατεῖ με γενναϊότητα. Διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην τοῦ, διανοίγει τὸ κοκκινόκιτριον μεταξωτόν, διὰ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὰ «παιδιά» τοῦ πατέρα Ἰωσήφ, τὰ ὅποια φαίνονται ἐπίσης ἀνυπομονοῦντα νάναχαρῆσον, ἂν κρίνη τις ἀπὸ τὰ σκιρτήματα καὶ τὰ πηδήματα ποὺ κάμνουν μέσα εἰς τὸ κλωβίον των.

— Παίξουν τὴν τυφλομουζαν, λέγει ὁ Φίλιππος πρὸς τὴν Δέαν.

Τὸ κοράσιον ρίπτει καὶ αὐτὸ ἐν βλέμμα εἰς τὸ κλωβίον καὶ χαμογελά, μᾶλλον διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν φίλον του. Τὰ παιγνίδια τῶν λευκῶν ποτικῶν δὲν διασκεδάζουν τὴν Δέαν . . Συγχρόνως ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ συλλογίζονται μήπως τὰ «παιδιά» τοῦ

πάτερ Ἰωσήφ ἀποδοῦν ἄρκετὰ ἐνοχλητικοὶ συνταξιδιώται . .

Ἐπιτέλους ἤλθεν ἡ ἄμαξα πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν ἄλων, καὶ ἀφ' οὗ ἐφορτώθησαν τὰ πράγματα, οἱ ταξιδιώται ἐξεκίνησαν διὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Οἱ πρῶτοί ποὺ συνήντησαν ἐκεῖ, ἦσαν ἡ Κελίνα καὶ ὁ Λίλυβελ, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐπερίμεναν ἀνυπομονῶς.

Ἡ Κελίνα ἐφαίνετο πολὺ λυπημένη καὶ οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ της ἐμαρτύρουν ὅτι εἶχε κλαύσῃ. Ὁ Λίλυβελ, ὁ ὅποιος διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς περιστάσεως, εἶχε περιβληθῆ τὰ κυριακάτικα τοῦ Φιλίππου, ἐστέναιεν ὅσον ἤμποροῦσε καὶ ἐγοῦρλωνε τὰ μάτια του—δεῖγμα καὶ αὐτὸ συγκινήσεως,—κρατῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἑνα μεγάλο πανέρι, ἀγνωστοῦ περιχομένου.

Μόλις ἡ Κελίνα εἶδε τὸν Φίλιππον, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ οὔτε τὰ καινούργια του φορέματα, οὔτε τὰ παιδιά τοῦ πατέρα Ἰωσήφ, τὰ ἐθλίψεν ὅλα μαζί εἰς τὰς εὐρείας της ἀγκάλας θερμῶς καὶ παρατεταμένως.

— Παιδάκι μου! πουλάκι μου χρυσό! ἀνέκραξε με θρήνους καὶ κλάματα, ἔτσι λοιπὸν μοῦ φεύγεις ; Ὄμιέ! Τί εὐμορφο ποὺ εἶνε με αὐτὰ τὰ καινούργια του φορέματα. Σὰ βασιλόπουλο μοιάζει! (καὶ ἐσκούπισε τὰ δάκρυά της διὰ νὰ τον ἰδῇ καλλίτερα.) Τὸ παιδάκι μου μοῦ

φεύγει! Καὶ τί θὰ γίνωμε τώρα, χωρὶς τὸν Φίλιππο μας, ἐγὼ καὶ ἡ Δέα ;

— Μὴν κἀνῆς ἔτσι, Κελίνα, καὶ θὰ ξαναγυρίσω, εἶπεν ὁ Φίλιππος, μετὰ κόπου ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸν τῆς ἀγαθῆς γραιας, σπογγίζων δὲ καὶ αὐτὸς τὸ δακρύβρεκτον πρόσωπόν του. Θὰ γυρίσω γρήγορα ἄληθεια κύριε ; ἠρώτησεν τὸν ζωγράφον.

— Ναι, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ κύριος Ἐνσορτ, θὰ γυρίσωμεν τὸν χειμῶνα, ἂν δὲν μας ἐμποδίσῃ τίποτε.

Ἀνακουφίσθη ὀλίγον ἡ Κελίνα, ἅμα ἤκουσε τὴν ὑπόσχεσιν αὐτήν.

— Σὰς ἔφερα ἕνα γλύκισμα, εἶπε, τοῦ το ἔκαμα ἐπίτηδες γιὰ σὰς σήμερα τὸ πρωί. Δὲν ξεύρω ἂν κάμνουν τέτοιο 'στὸν τόπο ποῦ θὰ πάτε. Ἐκεῖ μέσα εἶνε ἀκόμη ἐνν κοτόπουλο ψητὸ καὶ μία σακκούλα καβουρδισμένα μύγδαλα. Ἐδῶ, Λίλυβελ, ἄφησε ἐδῶ τὸ πανέρι σου!

Ὁ Λίλυβελ ὑπήκουσε καὶ ἡ Κελίνα ἔθεσε πρὸ τοῦ Φιλίππου τὰ ὀρεκτικά πράγματα, τὰ ὅποια εἶχεν ἀπαριθμήσῃ.

— 'Σ εὐχαριστῶ πολύ, πολύ, Κελίνα μου, εἶπε τὸ παιδίον, συγκεκριμένον διὰ τὰ ἀπτά δείγματα τῆς πρὸς αὐτὸ ἀγάπης τῆς μαύρης. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλα ὅσα μοῦ ἔφερες εἶνε πάρα πολὺ ὠραία . .

— Ναι! ἐλπίζω μάλιστα ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία—καὶ ἡ Κελίνα ἐστράφη πρὸς τὸν ζωγράφον καὶ τὴν σύζυγόν του,— θὰ μὴ κάμουν τὴν τιμὴν νὰ δοκιμάσουν. Τὸ κοτόπουλο εἶνε πολὺ τρυφερὸ καὶ τὸ γλύκισμα . . ἂ, δὲν ἐλυπήθηκα τίποτε διὰ νὰ γίνῃ ὠραῖον.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ ὑπεχαρίστησαν ἀπὸ καρδίας τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἀποχαίρεσαν κατόπιν εἴλκυσαν εἰς τὰς ἀγκάλας των τὴν Δέαν καὶ τὴν ἠσπάζθησαν θερμῶς.

— Νὰ μὴ μας ξεχάσης, καλὸ μου κορίτσι, τῆ εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσορτ ἔνοια σου, θὰ σου ξαναφέρωμεν τὸν Φίλιππον γρήγορα.

Ἦλθεν ἡ τελευταία στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ. Ὁ Φίλιππος λαμβάνει με τρέμουσαν χεῖρα τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς Δέας, προσπαθεῖ νὰ μειδιάσῃ, ἀλλὰ δὲν το κατορθώνει καὶ στεναίνει. . . Ἐν τούτοις δὲν κλαίει δὲν θέλει νὰ κλαύσῃ ἐπιφυλάσσεται νὰ κλαύσῃ ὅταν θὰ εἶνε μόνος—τώρα προσπαθεῖ νὰ μὴν ἀποθαρρύνῃ ἐντελῶς τὴν μικρὰν τοῦ φίλην.

— Πρέπει νὰ ἐμῶν εἰς τὸ βαγόνι, Δέα, τῆ εἶπεν ἄλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μείνης ἐδῶ ἕως ὅτου ξεκινήσῃ τὸ τραῖνον—θέλω νὰ σε βλέπω ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ. Προπάντων νὰ μὴν κλαῖς ὅταν θὰ φύγω, γιατί θὰ γυρίσω γρήγορα. Θὰ φέρω πίσω καὶ τὰ ποντικία τοῦ πατέρα Ἰωσήφ.

Ὁμιλεῖ με ζωρότητα, εἰς τόνον, τὸν ὅποιον προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἐνθαρ-

ρυντικόν Ἐρίφησε κατόπιν τὴν Κελίαν, ἐρίφησε τὴν Δέαν καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸ βαγόνιον ὅπου τὸν ἐπερίμεναν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ.

Ἡ γηραιὰ μαύρη ἔφερε τὸ μανδύλιον εἰς τὰ μάτια της καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ. Ἡ Δέα ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της με τὰ χερᾶκια της. Καὶ αὐτὸς ὁ Λίλυβελ ἐθρῆναι γοερῶς καὶ ἐσπογγίζε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν ποδιὰν τῆς μητρός του. Αὐτὴν τὴν εἰκόνα εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὁ Φίλιππος, ἐν ᾧ ἐκίνητο τὸ τραῖνον καὶ ἐκεῖνος ἐφώνησε με φωνὴν ἠλλοιωμένην ἀπὸ τὸν θρήνον :

— Ἀντίο, Δέα! Ἀντίο, Κελίνα, Ἀντίο, Λίλυβελ. Καλὴ ἀνάταμσι !

Δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν ἡ ἀμαξοστοιχία, ὅταν ἡ Δέα ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπόν. Ἦτο ὠχρὰ τὰ χαρακτηριστικά της ἔφερον τὴν σφραγίδα βαθυτάτης λύπης ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν στεγνοί. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Φίλιππος ἔκυψεν ἀπὸ τὴν θυρίδα διὰ νὰ ρίψῃ ἀκόμη ἐν βλέμμα εἰς τοὺς φίλους του. Τὰ μαῦρα μαλλιά του ἐκυμάτιζαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐκίνηε ζωηρῶς τὴν χεῖρα εἰς τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν. Μετ' ὀλίγον ἡ εἰκὼν ἐγίνε δυσδιάκριτος καὶ ὁ ἀφωσιωμένος σύντροφος τῶν παιδικῶν της χρόνων, ὁ κοινῶν τῆς θλίψεώς της καὶ τῆς χαρᾶς, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς θολοὺς ὀφθαλμούς της Δέας. Ἦνολητο πρὸ αὐτοῦ ὁ κόσμος, ὁ ἀπέραντος κόσμος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.

Η ΜΙΚΡΑ ΚΑΗΡΩΝΟΜΟΥ

Δύο κυρίαί κάθηνται εἰς αἵθουσαν πλουσίας ἐστολισμένην, ἐνὸς τῶν ὠραιότερων μεγάρων τῆς λεωφόρου Μάδισων, ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ἡ μία εἶνε ἡ μήτηρ τοῦ ζωγράφου Ἐνσορτ ἡ ἄλλη, μία φίλη της, πρὸ μικροῦ ἔπανελθοῦσα ἀπὸ μακρὸν ταξείδιον εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ κυρία Ἐνσορτ ἡ μήτηρ, ἡ ἡ λαῖδη Ἐνσορτ, καθὼς τὴν ἀπεκάλουν συνήθως, τὸ μὲν διὰ νὰ τὴν διαστῆλαι ἀπὸ τὴν νόμφην της, τὸ δὲ διότι ἔζησε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἐκεῖ ἔλαβε μόνη της αὐτὸν τὸν τίτλον,— ἡ κυρία Ἐνσορτ ἦτο ὠραία γραιὰ ὑψηλή, ἐπιβλητικὴ καὶ αὐστηρά. Οἱ κυανοὶ της ὀφθαλμοὶ εἶχον μίαν ἐκφρασιν ψυχρότητος, ἐφαίνοντο δὲ σκληροὶ καὶ διαπεραστικοὶ ὡς τρυβέλια, ὁσᾶνς ἠτένιζον κανένα πρὸς τὸν ὅποιον ἡ γραιὰ δὲν διέκλιτο εὐμενῶς. Εἶχε μείνη χήρα ἐνωρίς, με μεγάλην περιουσίαν καὶ τρία τέκνα : Ὁ Φίλιππος ὁ μεγαλύτερός της, ὁ καὶ ἀγαπημένος της, διεκρίθη νεώτατος εἰς τὸν Ἀθηνῶτικὸν Πόλεμον, ἐγίνε λοχαγὸς ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἐπᾶνθηθεν ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ὁ δευτερότοκος εἶνε ὁ ζωγράφος Ἐδουάρδος Ἐνσορτ,

τὸν ὅποιον ἐγνωρίσαμεν. Τὸ τρίτον τέκνον εἶνε μία κόρη, ἡ Μαίρη Βᾶν Νόρκωμ, πλουσία χήρα, ὅπως καὶ ἡ μήτηρ της, με μίαν μονογενῆ θυγατέρα, ἡ ὁποία θὰ ἐκληρονομήσει μίαν ἡμέραν τὴν μεγάλην περιουσίαν τοῦ πατρός της καὶ τῶν ἄλλων ἀκλήρων συγγενῶν.

Αἱ δύο γηραιαὶ κυρίαί, καθήμεναι εἰς

τὴν αἵθουσαν, συνωμίλουσιν οἰκείως με πολλὴν ζωρότητα. Ἦσαν παιδικαὶ φίλαι καὶ δὲν εἶχον συναντηθῆ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὅθεν ἡ συνομιλία των ἦτο κρᾶμα ἀναμνήσεων, οἰκογενειακῶν διηγήσεων καὶ σχολίων ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΠΑΛΛΙΚΑΡΙ ΤΗΣ ΦΑΚΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἐπесе μιά τουφεκιά καὶ ἡ Μάρω κατετρόμαξε.

— Χά! χά! χά! ἐγέλασεν ὁ ἀδελφὸς της Μῆτρος καὶ της εἶπε : Καίμενη καὶ σύ ! Μὲ τὸ παραμικρὸ τρομάζεις. Νά, ἐκεῖ-ἐπάνω 'ς τὸ βουνακι εἶνε κυνηγοί.

— Τὸ ξεύρω, ἀπεκρίθη ἡ Μάρω, με κάποιαν ἐντροπήν διὰ τὸν φόβον της. Μὰ ἡ τουφεκιά ἔπесе τόσῳ κοντὰ καὶ τόσῳ ξαφνᾷ . . .

— Τὰ κορίτσια εἶνε πάντα φοβητσάρικα, εἶπεν ὁ Μῆτρος με ὑπερηφάνειαν. Μόνον οἱ ἄνδρες καὶ τὰ ἀγόρια εἶνε γενναῖοι καὶ παλλικάρια!

Ἡ Μάρω δὲν ἀπεκρίθη τίποτε καὶ ὁ Μῆτρος ἔφυγε διὰ νὰ ὑπάγῃ φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα του, ὁ ὅποιος ἐργάζεται εἰς τὸ χωράφι.

Ὅταν ἐγύρισεν, ἀπήντησε τὴν Μάρω, ποῦ ὠδήγοῦσε εἰς τὸ σπίτι ἕνα κοπάδι χῆνες.

« Νά, τέτοια δουλειὰ σοῦ ταιριάζει ! εἶπεν ὁ μικρὸς περιπαιχτούλης. Τί κουτὰ καὶ ἡμερα πουλιά ! Κυτταξε, Μάρω, τί ἀγαρμπα καὶ ὄκνα ποῦ περπατοῦν. Εὐού ! Εὐού ! Κομμάτι πιδ γρήγορα ντέ ! »

Ἄλλὰ ἡ χῆνες δὲν βιάζονται ποτέ. Ὅλο τὸ κοπάδι ἐσταμάτησε καὶ ἐπεριτριγύρισε με φωνῆς τὸν Μῆτρον, με κάτι λαίμους μακροὺς καὶ τενωμένους καὶ με κάτι μύτες μαῦρες, φοβερῆς καὶ τρομερῆς. Ὁ Μῆτρος—τί παλλικάρι !—ἔβαλε τὲς φωνῆς καὶ τὰ κλάματα.

« Διῶξέ τες Μάρω, διῶξέ τες ! Θὰ με δαγκάσουν ! »

Ἡ Μάρω ποὺ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ σπίτι, ἐγύρισε καθὼς ἄκουσε τὲς φωνῆς τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔτρεξε με γενναϊότητα, διεσκόρπισε τὸ κοπάδι τῶν χηνῶν καὶ ἔλυσε τὴν πολιορκίαν.

« Περτέργο πρᾶγμα, εἶπε ὕστερα πρὸς τὸν Μῆτρον μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο. Κρίμα που ἔλεγα κ' ἐγὼ πως τὰ ἀγόρια εἶνε παλλικάρια ! »

ΚΑΝΟΥΤΟΣ

Είπον ποτε οι αυλικοί εις τον Κάνου- τον τον Μέγαν, βασίλεα της Άγγλιας και της Δανιμαρκίας (1014-1035 μ.Χ.) «Δόξα εις σε, ή θέλησις του οποίου επι- βάλλεται ως νόμος εις έξ ισχυρά έ- θνη. Είσαι ο μέγιστος των Μοναρχών!»

Τότε ο Κάνουτος, χωρίς ναποκριθῆ, διηυθύνθη προς την ακτήν, από της ο- ποίας δεν απέιχε πολύ. "Όλοι τον ήκο- λούθησαν και εκείνος έν σιωπή εκάθησεν επί της άμμου. Το ύδωρ ανήρχετο. «Σταμάτησε! εφώνησε προς την θάλασ- σαν ο βασιλεύς' σταμάτησε και σεβάσθητι τον κύριον έξ βασιλείων!»

«Άλλ' ή παλίρροια ανέβαινε δλονέν, τα κύματα ώθουν άλληλα και ήπειλουν να καλύφουν τον βασιλέα. "Ηγέρθη τό- τε και απομακρυνθείς δλίγα βήματα, εξέτεινε την χείρα και είπε προς τους αυλικούς:

— Βλέπετε, ο Ώκεανός δεν με ύπα- κούει. Τοιαύτη ή αδυναμία των βασι- λέων της γῆς' ο μόνος μέγας και άλη- θώς ισχυρώς είναι ο έπουράνιος Βασι- λεύς!

Και επιστρέφας εις την πρωτεύουσάν του, εξέβαλε το στέμμα του, το έτοπο- θέσθησεν επί του έσταυρωμένου της Μη- τροπόλεως και δεν το έφορεσε πλέον ποτέ.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΕΒΕΤΑΣΕΩΝ

Άγαπητοί μου,

"Επαυσαν λοιπόν τα μαθήματα. "Υστερ' από δλίγας ήμέρας έχετε τας εξετάσεις σας. Η επιστολή μου αυτή θα σας εύρη μελετώντας, επαναλαμβάνοντας τα μα- θήματα του έτους, προετοιμαζομένου δια την μεγάλην και πανηγυρικήν ήμέ- ραν της «δημοσία δοκιμασίας».

Βλέπω νοερώς τα ώρατα κεφαλαία σας, κύπτοντα με σοβαρότητα επί του ανοικτού βιβλίου, εις μακράν και επίμο- νον μελέτην. Την στιγμή του μαθητικού σπουδαστηρίου μόλις διακόπτει ο ψίθυρος των χειλέων σας και ο θροός των στρε- φομένων σελίδων. "Ω, πώς με τέρπει αυτό το θέαμα, αυτό το άκουσμα!... Το μωμό να σας διακόψω δια μίαν στιγ- μήν. Εισέρχομαι εις το δωμάτιόν σας σιγά-σιγά, — με βλέπετε; — σταμαί πλη- σίον σας, θωπεύω με την χείρα τα μαλ- λάκια σας κύπτων, και σας ψιθυρίζω εις το αυτί: «Θάρρος! Θάρρος!»

Με κωττάτετε και μου μειδιάτε... Πόσον είναι ευγλωττον αυτό σας το βλέμ- μα, αυτό σας το μειδιάμα! Μου λέγει ότι μ' εύχαριστετε δια την ενθάρρυν- σιν, την οποίαν ύπαγορεύει ή άγάπη μου, το ενδιαφέρον μου. Μου λέγει ότι,

όσον κοπιαστική και άν είναι ή μελέτη, θά την εξακολουθήσετε μέχρι τέλους με επίμονήν και με ύπομονήν. Μου λέγει ότι το γλυκύτερόν σας όνειρον είναι να ν- ταποκριθῆτε εις τας προσδοκίας των γο- νέων σας και των διδασκάλων σας. Μου λέγει ότι περιμένετε την μεγάλην ήμέ- ραν μάλλον μ' έλπίδα, παρά με φόβον, διότι έχετε την σταθεράν άπόφασιν να ετοιμασθῆτε όσον πρέπει, να παρουσι- σθῆτε όπως πρέπει...

Εύγε, παιδιά μου, εύγε! "Ετσι σας θέλω κ' εγώ, επιμελή και φιλότιμα. Οι κόποι σας θανάτρωθουν δια της άγνο- τέρως χαράς, την οποίαν δύναται να αι- σθανθῆ ή μικρά σας καρδιά. Τι ώραι- ότερον, τί γλυκύτερον του θριάμβου, δια τον όποιον προετοιμάζεσθε! Μελε- τάτε! δια να τον καταστήσετε ακόμη τελειότερον, ακόμη περιφανέστατον, μελετάτε! Και όσοι έμελετήσατε όλον τον χρόνον και είσθε οι καλλίτεροι της τάξεως και τα ειξεύετε όλα τα μαθη- ματα του έτους, μελετάτε! Είναι ανάγκη να τα μάθετε ακόμη καλλίτερα' ποιος ειξεύει πόσον θα μελετήσουν οι άλλοι, οι όποιοι όνειρεύονται να σας ύποσκηλί- σουν και να καταλάβουν την θέσιν σας!

Και όσοι είχατε όλον το έτος σοβαρούς ανταγωνιστάς, οι όποιοι δεν σας άφριναν να νάνεσθε μέχρι της πρώτης θέσεως, με- λετάτε! Ποιος ειξεύει μήπως την θέ- σιν αυτήν την πολυπόθητον, δεν σας την δώσουν αίφνης αι λαμπράι σας εξετά- σεις! Και όσοι ήναγκάσθητε δι' ασθέν- νειαν ή δι' άλλην αίτίαν, να κάμετε άπουσίας και να παραμελήσετε τα μα- θήματά σας, μελετάτε! Τώρα θανάτη- σετε το άπώλεσθέν και άν δείξετε ότι ουδενός θέλετε να είσθε κατώτεροι, ή νίκη σας θα είναι ένδοξωτέρα, διότι θα είναι και δυσκολωτέρα! "Όλοι μελετάτε! Δι' όλους ύπάρχει θέσις διακρίσεως, δι' όλους ύπάρχει άμιλλα και άγών' δι' ό- λους λοιπόν πρέπει να ύπάρχη φιλότι- μον. Μελετάτε! Δεν πρόκειται απλώς και μόνον να προδιδασθῆτε εις ανωτέραν τάξιν. Πρόκειται να δείξετε ότι έχετε την ευγενή φιλοδοξίαν να θέλετε να γω- νίσετε φιλοτίμως, να πρωτεύετε, να ρι- στεύετε. Δι' αυτό αι εξετάσεις γίνονται δημοσία. Και όσοι εκείνην την ήμέραν θάκούσουν τας ευστόχους απαντήσεις, τας οποίας θα προσφέρτε με σεμνήν φω- νήν και με σεμνήν στάσιν, θα είπουν: «Νά ένα παιδί, το όποιον θα διακριθῆ μίαν ήμέραν!»

"Όσον είναι άπεχθείς και μισητοί έ- κείνοι, οι όποιοι άμελείτε! εις το διάστημα του έτους, άμελείτε κατά τας ήμέρας των επαναλήψεων, παρουσιάζονται εις τας εξετάσεις άπροπαράσκευοι και ή μέ- νουν άφωνοι, ή λέγουν άλλ' άντ' άλλων, ή το χειρότερον παπαγαλίζουν όσα τοις ψιθυρίζουν όπισθεν οι συμμαθηταί των,

—τόσον είναι άγαπητοί και αξιέπαινοι όσοι προπαρσκευάζονται να δείξουν εις τας εξετάσεις, ότι δεν έδαπάνησαν επί ματαίω τον καιρόν των εις το σχολείον και ότι αναγνωρίζουν όλα τα καθήκοντα, τα όποια τοις επιβάλλει το ίερόν όνομα του μάθητού.

Οι μικροί μου φίλοι και αι μικράι μου φίλαι ανήκουν — και να ήξεύρατε με πόσην χάράν το λέγω! — εις την τελευ- ταίαν αυτήν τάξιν. Τα αποτελέσματα των εξετάσεων, τα όποια κατ' έτος λαμβάνει ή «Διάπλασις» μαρτυρούν ότι οι ανα- γνωσταί της όσον εύφυεις είναι τόσοι και φιλότιμοι αναδεικνύονται. Είναι ο μόνος κανών, ο όποιος δεν έχει ανάγκην εξαι- ρέσεων. Δια τουτού έχω όλην την βεβαι- ότητα ότι και φέτος κανείς από σας δεν θα καταδεχθῆ να γίνη έξ αί ρ ε σ ι ς. Θάρρος λοιπόν και μελετάτε! Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ

[Κατά τον μύθον του Διόδωρου]

Του ήσπιτιού το χελιδόνι λέει μιά 'μέρα χαρωπό 'ς το φιλέρημο τ' άνδρόνι το τραγουδι που θα είπώ:

«— Άνδονάκι μου, δεν κάνει, τόσο εύμορφο πουλί εις τους λόγγους να πεθάνη, με τα φειδία να λαλή.

»Τη φωλιά σου έλα να κτίσης 'ς τη σκεπή του Βασιλειά, πιό γλυκά να κελαδήσης από τάλλα του πουλιά.

»Εις τους κήπους του π' άνθίζουν βιόδες, ρόδα και λαλές, κ' ή βρύσουδες γαργαρίζουν, τα τραγουδία σου να λές!»

«— Κάλλιο 'ς τους ερήμους τόπους με θερμά κανείς να ζή, παρά με κακούς ανθρώπους και σκληρόκαρδους μαζί.

»Άχ! ακόμη τί έπεροούσα τό θυμούμαι 'ς τα κλουδιά μ' εσφαλνούσαν και 'θηνούσα μοναχό μου 'ς τη σκλαδιά!

»Τέλος εξέφυγα μι' αύγουλα άπ' τα χέρια τα σκληρά και 'ς την άκακη μυρτούλα ζω μ' ελεύθερα φτερά!»

Άπό τότε το άνδρόνι βράδυ-βράδυ κελαδεί, και 'ς την ερημο φτερώνει, άνθρωπο να μην ιδή.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΩΛΕΙΑ ΧΡΟΝΟΥ

Κύριος τις έταξείδευε με τον ύπνρ- την του. Δεν είχεν ακόμη τότε έφευ- ρεθῆ ο σιδηρόδρομος' και οι δύο επήγαι- ναν ξεριπτοι.

Το έσπέρας έφθασαν εις έν ξενοδο- χείον, όπου εστάθμευσαν να διανυκτε- ρεύσουν. Το πρωί ο κύριος εξήτησε τα ύποδημάτά του, τα όποια ο ύπηρέτης τω έφερεν άμέσως. Δεν ήσαν όμως γυα- λισμένα.

«Μπά! Πώς τώπαθεσ αυτό, Πέτρο; Τα ύποδημάτά μου δεν είναι γυαλισμένα! — Δεν τα έγυάλισα, κύριε, απεκριθῆ ο Πέτρος, χωρίς να τα χάση διόλου. Οι δρόμοι είναι σε τέτοια κατάσταση, από τη βροχή που έπιπε όλη τη νύχτα, τα ύποδημάτά σας θα εξαναλασπόνοντο τόσο γρήγορα, ώστε θα ήτο πραγμα- τικώς α' άπώλεια χρόνου» καθώς λένε, να τα καθάρισω.

— Πολύ καλά. Πήγαινε τώρα να έτοι- μάσης τα άλλα. Θα φύγουμε άμέσως. Ο Πέτρος εύρεθῆ εις άμηχανίαν. — Συγγνώμη, κύριε, είπε με συ- στολήν... δεν έφαγα ακόμη! — Ά, δεν πειράζει, απήνησεν ο κύ- ριος του. Άφ' ου ύστερα από λίγες ώ- ρες θα ξαναπεινάσης, να φας τώρα θα ήτο όλως διόλου «άπώλεια χρόνου!»

«ΒΡΕΧΕΙ!»

(ΠΑΙΓΝΙΑΙΟΝ)

Τώρα το καλοκαίρι, που πηγαινετε εις την εξοχήν, είμπορεíte να παίζετε, όταν είσθε πολλοί, αυτό το ώραιον παι- γνίδιον.

Ορίζετε έκ των προτέρων μερικά δένδρα, ο αριθμός των οποίων να είναι κατά μονάδα μικρότερος του αριθμού των παικτών. Παραδείγματος χάριν, άν είσθε ο κ τ ω οι παίκται, εκλέγετε μόνον έ π τ α δένδρα. Αυτά ονομάζονται δένδρα κ α τ α φ υ γ ῆ ς ή δένδρα σ ω τ η ρ ί α ς. Αν εύρίσκεσθε εις μέ- ρος, όπου υπάρχουν παρά πολλά δέν- δρα — ως έκ του οποίου πιθανόν να έ- πέλθη σύγχυσις ή αντίλογία, — καλόν είναι να καρφώνετε εις τον κορμόν εκά- στον των εκλεγθέντων μικράν πινακίδα χαρτίνην με τας λέξεις «Δένδρον Σω- τηρίας» ή άλλο τι σημετον διακριτικόν.

Άφ' ου γίνη ή μικρά αυτή προετοι- μασία, συναθροίσεσθε όλοι περίξ ενός, ο όποιος διηγείται μίαν ιστορίαν. Την ιστορίαν αυτήν την έπινοεί όσω το δυ- νατόν ενδιαφέρουσας, ώστε να δεσμεύη την προσοχήν των ακροατών. Έξερνα εις το καλλίτερον μέρος, όταν οι άλλοι δεν το περιμένουν, — και εδω χρειάζεται αρκετή τέχνη, — διακόπτει την διήγησιν του και φωνάζει: «Βρέχει!»

Οι άλλοι πρέπει να πάνθησούν άμέσως «Φευγάλα, παιδιά!»

Και διασκορπιζόμενοι όλοι, καθ' όλας τας διευθύνσεις, τρέχουν να προφυλα- χθούν δθθεν από την βροχήν, υπό τα δένδρα της σωτηρίας.

Τώρα, επειδή από κάτω από κάθε δένδρον μόνον ένας παίκτης δικαιούται να μείνη — ο πρώτος που έγγιση το δένδρον, — και επειδή τα δένδρα είναι κατά έν δλιγώτερον των παικτών, φυσικά ένας από αυτούς θα μείνη έξω.

Αυτός χάνει και είναι ύποχρεωμένος να διηγηθῆ ιστορίαν εις τον άμέσως έ- πόμενον γυρον.

Σας το συνιστώ αυτό το παιγνίδιον, μικροί μου φίλοι, διότι συνδυάζει όσα καλά είμπορεί να έχη έν παιγνίδιον. Πρώτον είναι διασκεδαστικόν υ γελά κανείς πολύ, προπάντων όταν το παίξη με έξυπνα παιδιά. Δεύτερον ά- παιτεί κίνησιν και ζωηρότητα, μάλιστα όταν τα δένδρα ορίζονται εις αρκετήν απόστασιν, από το μέρος όπου γίνεται ή διήγησις, επομένως είναι γυμνα- στικόν. Τρίτον συνειθίζει τους παί- κτας να διηγούνται κατά τρόπον εύ- χάριστον και εκλυστικόν — πράγμα, το όποιον δεν είναι ιδιον του τυχόντος — άρα είναι και μορφοτικόν.

ΦΙΛΟΠΑΙΓΜΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Τότης έχει την μανίαν να εδάγη από κάθε τι έν συμπεράσμα.

Προχθές, εκεί που έπαιζεν, εκτύπησεν εις το πρόσωπον, κοντά 'ς το μάτι, και έκαμε μία με- λανή σάν πεντάρα.

— Να γιατί δεν ήθελα καθόλου να είμαι ά- ράπη! ανέκραγεν έξερνα, διακίψας τα κλύματά του. Μόνον ένα κομματάκι από το δέρμα μου έγινε μαύρο, και εγώ το ξεύρω πως ύποφέρω!

Εστάλη υπό του Χαλασμού Κόσμου

Ο Κουφιοκεφαλάκης παρήγγειλεν εις ένα ζωγράφον την εικόνα του.

— Τελοςκάντων! ανέκραξε μίαν ήμέραν που επήγεν εις το εργαστήριόν του. Βλέπω ότι ή εικόνα μου τέλειωσεν.

— Όχι έντελώς, είπεν ο ζωγράφος. Τώρα θά της δώσω το τελευταίο χέρι.

Και ο Κουφιοκεφαλάκης εκπληκτος: — Πώς είπατε; Το τελευταίο χέρι; Έγώ βλέπω εκεί και τα δύο. Με πόσα χέρια λοιπόν θά με κάμετε;

Εστάλη υπό της Φοιβαλήπου Κόρης

Το νεώτατον βιβλίον

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ήτοι μονόλογοι διάλογοι και δραματία δι' έστίας Σχολείων και Οικογενειών Εξεδότη υπό του Γραφείου της «Διαπλάσεως».

Τιμάται φράγκα 2

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αι λύσεις, Έδξεινε Πόντε, πρέπει να φθά- νουν εις το γραφείον μου έντός της προθεσμίας, την όποian όρίζω άνωθεν των Πν. Δασκείων εκάστου φυλλαδίου. Αυτό μόνον. Άλλά να μη λησμονήσ η ύπογράψης εκαστον τεμάχιον χάρ- του, περιέχον λύσεις ή άλλο τι, με το όνομά σου και με το ψευδώνυμόν σου.

Παρωμένη Ώκεανέ, τους αδελφικούς του άσπασμούς σου στέλλει ο Έδξεινος Πόντος. Και σένα, Χρυσέ Αϊόν.

Άπεναντίας, Φίλεργος Χελιδών, βλέπω ότι με πολλήν ακρίβειαν και χάριν εκφράζει τις ιδέας σου. Αυτός ο διαταχμός σου ίσα- ίσα σημαίνει ότι έχεις τον πόθον της τελειοποι- ήσεως και σε τιμά πολύ. Κού θα κατορθώσης, είμαι βεβαία, να τελειοποιηθῆς αν γράψης συ- χνά. Είς όλα, βλέπεις, πρέπει να είναι κανείς φίλεργος.

Πολύ με συνεκίνησεν ή προθυμία σου, Λευκή Βιοδέα, να μου γράψης μόλις έγινεσ καλλι- τερα αέπανω εις ένα τραπέζι που είπες να σου φέρουν πλησίον εις την κλίνην σου. Έυ- χομαι τώρα να είσαι έντελώς καλά. Είπα εις την Μάρην ότι έχετε μίαν οικόνομον όνομαζο- μένην Γεωργίτισαν, ή όποια την αγαπά πολύ, άν και δεν την γνωρίζει. Που να έβλεπεσ τους έν- θουσιασμούς της!... Μου 'πηρε το γράμμα και όποιος έβη του το δείχνει.

Κάμνεις κακούς ύπολογισμούς, φίλε Άντώνιμε. Προς 15 λεπτά 52 φύλλα χάνουν. Αν 'δεν άπατώμαι, δρ. 7, 80, διότι τα διαπλά φύλλα έ- χουν δύο αριθμούς και τιμώνται λεπτά 30.

Έκτός τουτου οι κατά φύλλον αγοραστοί δεν έχουν ούτε τας εύκολίας, ούτε τα προνόμια των συνδρομητών, οι όποιοι λαμβάνουν το φύλλον εις το σπίτι των, χωρίς να φροντίζουν και να πρέ- ιουν, μόνον δε αυτοί έχουν το δικαίωμα να λαμβάνουν μέρος εις τους Διαγωνισμούς μου, εις την άλληλογραφίαν μου, εις την κλήρωσιν των δωρων μου κτλ.

Ο Ακάματος Ποδηλάτης έκαμε προχθές μίαν εκδρομήν μέχρι της Πεντέλης. Άλλά το περισσότερο μέρος του δρόμου, λέγει, ήναγ- κάσθη να το κόμη πεζός, διότι ο δρόμος ήτο εις άθλια κατάσταση. Τι άπογοήτευσις δι' ένα ακάματον ποδηλάτην!... Έν τούτοις επιθυμεί πολύ να μάθη το όνομα ή το ύπόχριστον τα άρ- χικά του Τζα-Ταξ, διότι, λέγει, κάτι έννόησε και νομίζει ότι είναι συμμαθητής του. Άλθθεια; Και ποιά πολύ που μ' ένθυμήθηκε, Κίημα της Μυκόνου, (αυτό το ψευδώνυμον προτιμώ) έστω και ύστερα από τόσον καιρόν Έλπίξω ότι από την πατρίδα σου θα μου γράψης συχνά.

Άλλά να με ειδοποιήσης όταν θά αναρρήσης, δια ναλλάξω την διεύθυνσιν σου, στέλλον και 25 λεπτά δια την τύπωσιν της νέας ταινίας.

Σού έστειλα, Άνθρωμένη Παιδιά, το «Παι- δικόν Θεάτρον» και σε γλυκοφιλώ. Γράφε μου.

Η Φλογερά Άκτις του Σουλίου μου γρά- φει χοριτωμένες έντυπώσεις περί του Παιδικού Θεάτρον. Της ήρσε προπάντων ο μενόλογος του Στρατή. «Άλλά δια ποίον να πρωτογρά- ψω; προσθέτει το κάθε ένα έχει την χάριν του.» Αυτό νομίζω και εγώ, άγαπητή μου Φλογερά Άκτις.

Περιμένο λοιπόν το αποτέλεσμα των εξετά- σεών σου, Όμπρειάς, άν και δεν όμψιβάλλω ότι θα είσαι έκ των πρώτων. Πολύ άραία ή έπιστολή σου. Με εύχαριστήσαν όλα εκείναι αι λεπτομέρειαι.

Άπό ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διά- πλασις εις τους φίλους της Έρευνήτην, Μαρί- δαυ του Φαλήρου, Χαλασμόν Κόσμον (6 ό- ποίος, καθώς μου γράφει, κατέπτεται να λάβη και αυτός έν ψευδώνυμον, δια να μη σκανδα- λίζη τον κόσμον) ενχαριστεί δε τον Χριστοφό- ρον Κολόμβον δι' όσα περιπαθῆ έγραψε περί αυτού και δίους τους άλλους, οι όποιοι, εκλαμ-

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς :

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ.χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Παραγγεῖλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντός Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς οὐστημένης κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδόστην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» Ὁδὸς Αἰόλου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

Τώρα ποῦ πλησιάζουν αἱ διακοπῆς, αἱ ἡμέραι τῆς ἀναπαύσεως, μετὰ τὴν κόπωση τῆς μελέτης καὶ τὰς συγχινήσεις τῶν ἐξετάσεων, τὶ δροσερῶτερον ἀναψυκτικὸν δύναται νὰ ὑπάρῃ διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως»; Ποῖον ἄλλο τερπνότερον καὶ καταλληλότερον ἀνάγνωσμα εἰς τὴν γλῶσσαν μας δύναται νὰ εὐρωσῶν οἱ γονεῖς διὰ τὰ προσφιλῆ των τέκνα ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνας εἰκονογραφημένους τόμους ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν, αὐτοτελὲς βιβλίον). ἐκτός τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς διδακτικὰ καὶ ἐπαγωγώτα ἠθικὰ μυθιστορήματα,

Εἰς τοὺς τόμους τῆς πρώτης περιόδου

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλῶρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἦρω, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερθάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Ἀ! Διετίς Διακοπῆ, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροθινσῶνος, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τόμους τῆς δευτέρας περιόδου

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλθα. — β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννίχη Σωπκάρ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης. Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): — α'.) Ἐν Οἰκογενεῖα — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μαῦρη καὶ Ἄσπρος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμῆται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ, ὅπως ἐξηγητήθη ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῶν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Δύο τόμοι τῆς δευτέρας περιόδου ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἤτοι:

Τόμος 1ος τῆς Β' περιόδου (1894) τιμῆται φρ. 7
Τόμος 2ος τῆς Β' περιόδου (1895) » » 7

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εὐγχαρῶν ἀληθῆς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικῶν δραχ. 7. — Ἐξωτερικῶν φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ῃν ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λστ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Ἰουνίου 1896

Ἔτος 18ος.—Ἀρθ. 22

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια ἴδε σελ. 161)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΠΟΡΤ-ΚΛΑΡΑΝΣ

Τὸ Πορτ-Κλαράνς εἶνε ὁ ἀπώτατος πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ λιμῆν, ἐξ ὧν ἔχει ἡ Ἀρκτὴ Ἀμερικὴ ἐπὶ τοῦ Βεργίγγειου Πορθμοῦ. Κεῖται πρὸς νότον τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς, ἐφ' οὗ σχηματίζεται ἡ ρίς τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἐν κατατομῇ ἐπὶ τοῦ χάρτου ἡ παραλία τῆς Ἀλάσκας. Ὁ λιμὴν οὗτος θεωρεῖται ἀσφαλέςτατος καὶ ἐκτιμᾶται μεγάλως ὑπὸ τῶν θαλασσοπόρων, καὶ ἰδίᾳ ὑπὸ τῶν φαλαινοθηρῶν, τῶν ὁποίων τὰ πλοῖα διασχίζουν τὰς βορείας θαλάσσας.

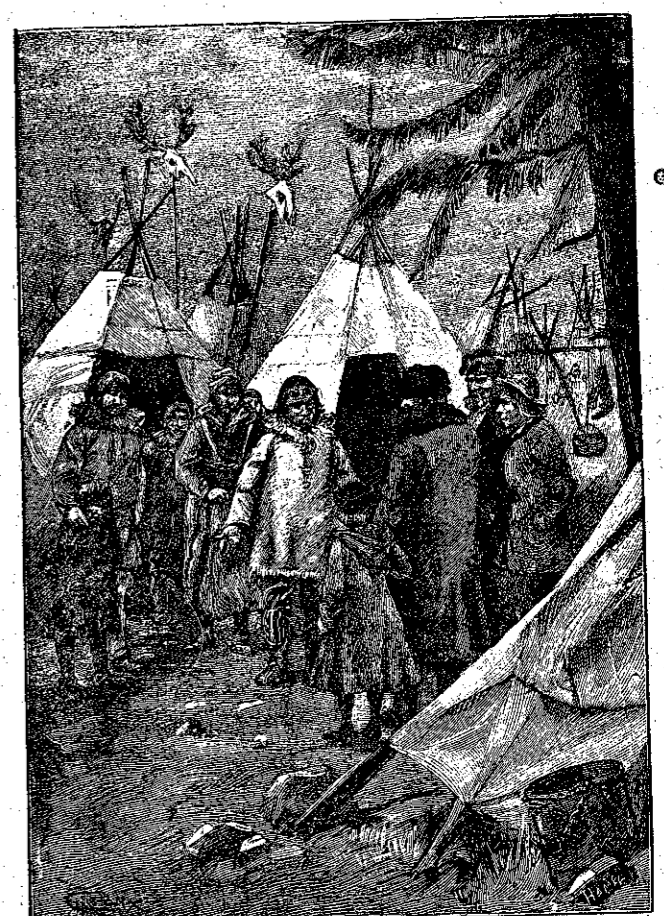
Ἡ Εὐδρόμος Οἰκία ἐστάθμευσεν ἐπὶ τῆς ἐνδοτέρας ἀκτῆς τοῦ λιμένος, παρὰ τὸ στόμιον μικροῦ ποταμίου καὶ παρὰ τὴν βάσιν ἀποκρήνων βράχων, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων ὑπῆρχον καχεκτικαὶ τινες σημεῖα. Ἐδῶ θὰ ἐγένετο ὁ μακρότερος σταθμὸς ὅλου τοῦ ταξιδίου. Ἐδῶ θὰ παρετίθειτο ἐπὶ πολὺ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ μικροῦ θιάσου — ἀνάπαυσις καταναγκαστικῆ, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλλεν ἡ κατάστασις τοῦ πορθμοῦ, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὁποίου δὲν εἶχεν ἀκόμη στερεοποιηθῆ.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ ἀμάξα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τον διαπεράσῃ διὰ πλοίου, διότι εἰς τὸ Πορτ Κλαράνς δὲν ὑπῆρχον παρὰ μόνον ἀλιευτικὰ πλοῖα ἀλαφρότατα. Ἐπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ ἐμμεῖνον εἰς τὸ ἀρχικὸν σχεδίων καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν, μόνον ὅταν ἡ θάλασσα θὰ μετεβάλλετο εἰς ἀπέραντον παγωμένην ἑκτασιν.

Ὁ μακρὸς οὗτος σταθμὸς δὲν ἦτο ἀνωφελὴς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσουν τὸ δεύτερον μέρος τοῦ τα-

ξιδίου τούτου, ὅτε καὶ θὰ ἤρχιζαν ἀληθῶς αἱ φυσικαὶ δυσχερεῖαι, ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ ψύχους, κατὰ τῶν χιονοστρόβιλων, τοὺλάχιστον μέχρις οὗ ἡ Εὐδρόμος Οἰκία θὰ ἐφθάνεν εἰς τὰς εὐπροσιτωτέρας χώρας τῆς μεσημβρινῆς Σιθέριας. Ἐως ἐκεῖθι μὲν ἐμεσολάβουν ἐδομαδες τινὲς καὶ ἴσως μῆνες δυσχερεστάτης πορείας, διὰ τοῦτο ἐπρεπε νὰ εἶνε εὐτυχεῖς ὅτι εἶχον ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὴν διάθεσιν των, διὰ νὰ συμπληρώσουν τὰς ἀναγκαίας προτομασίας τοῦ ἐπιπόνου ταξιδίου. Τῷ ὄντι, ἂν καὶ πολλὰ πράγματα εἶχον ἀγοράσῃ ἀπὸ τοὺς ἰνδοὺς τοῦ Νουλάτου, τοῖς ἔλειπον ἀκόμη ἀρκετὰ, τὰ ὁποῖα ὁ Κασκαμπὲλ ἐπρόκειτο νὰ προμηθευθῆ εἴτε ἀπὸ τοὺς παρεπιδήμους ἐμπόρους, εἴτε ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Πορτ-Κλαράνς.

Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι ὁ θιάσος τοῦ ἡσθάνθη ἀληθῆς εὐχαριστήσιν, ὅταν τῶν ἤκουσε προφέροντα τὴν συνειδημένην του φράσιν : «Ἄλτ! Ἀνάπαυσις!» Τὸ παράγγελμα τοῦτο, τὸ τόσον εὐπρόσδεκτον κατὰ τὰς στρατιωτικὰς πορείας καὶ τὰ γυμνάσια, διεδέχθη εὐθὺς ἐν ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἐξεφώνησεν ὁ μικρὸς Ἀλέκος : «Τοὺς ζυγοὺς λύσατε!» Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τοῦτο ὁ θιάσος

«Πολὺ φιλοένως ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὰς σκηνὰς τῶν Ἐσκιμῶνων.» (Σελ. 170, στήλ. 6'.)

ἐξετέλεσε μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας. Ἡ ἀφίξις τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας εἰς τὸ Πορτ-Κλαράνς δὲν ἦτο δυνατόν φυσικὰ νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος. Οὐδέποτε τοιαύτη ἀμάξα εἶχε προχωρήσῃ τόσο μακρὰν, ἀφ' οὗ ἐφθασεν ἤδη εἰς αὐτὰς τὰς ἐσχάτιας τῆς Ἀρκτῆς Ἀμερικῆς! Πρώτην φοράν ἐβλεπόν γάλλους ἀγχινοβάτας τὰ κατάπληκτα ὄμματα τῶν ἰθαγενῶν! Εἰς τὸ Πορτ-Κλαράνς, ἐκτός τοῦ συνηθὺς πληθυσμοῦ τῶν Ἐσκιμῶνων καὶ τῶν ἔξωθεν ἐμπόρων, ὑπῆρχον ἀκόμη καὶ μερικοὶ ῥώσοι ὑπάλληλοι. Ἦσαν ἐκεῖνο,

θάνοντες τὸ ὄνομα τοῦ ὡς ψευδώνυμον, ἐζήτησαν νὰ μάθουν ὅτι ἦδη ἐγνώρισον) Φοιδόληπτον Κόρη, Κομήτην, Μελομένην κτλ. κτλ. Ὁχι, Χρ. Ι. Καλδερμῆν, δὲν ἐγγράφονται πλέον συνδρομηταὶ εἰς τὸ Παιδικὸν Θεάτρον. Ἄ νὰ θέλῃς νὰ τὸ λάβῃς, θὰ μου στείλῃς δύο φρ. χρυσᾶ. (Εἰς τὸ ἔσωτερικὸν ἔχει 2 δραχμάς, ὅσοι τὸ ἐπροσλήρωσαν, τὸ ἔλαβον ἀντὶ δρ. 1,50) Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου εἰς τὴν Β' Κυριακῇ, Ὁραία Κέρκυρα. Κύτταζε νὰ μὴ λειψῇς, διότι ἔχει νὰ γίνῃ γλέντι περὶ οὗτε τὸ ἐφαντάσθῃς! Σ' εὐχριστῶ διὰ τοὺς θερμοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ ποῦ νὰ ἰδῆς τὸ προσεχὲς διπλοῦν φυλλάδιόν σου ἐτοιμάζω! Δὲν ἔχω λόγους πλέον νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν εἰκόνα ποῦ μου ἔστειλες, Ἑλληνίς Καλλιτέχνης. Ἐλαβὰ ἀφορμὴν ἐξ αὐτῆς νὰ γνωρίσω καὶ τὸν λαμπρὸν σου θεῖον. Διπλῆ ἢ εὐχαριστήσιν.

Ἄν σκοπεύῃς νὰ κάμῃς ἄλλον τόσον καιρὸν νὰ μου ἐναγράψῃς, Κόρη τῆς Δοξαμένης Ἰδης, καλλιτέρα νὰ μὴ μου ἔστειλες καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν. Ἄλλ' ὄχι, μοῦ το ὑπόσχου καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, ἂν μὴ τις μάστιχα δαί μετὰ μέγαν πόθον ἀποχρησῶσα τὰς ἐπιστολάς σου, τὰς τόσον ὀραίας. Ναι, ἐξακολουθῶ ἀκόμη νὰ ἐπισκέπτωμαι καὶ νὰ χαροποιῶ τὰ ἀδελφάκια σου. Φεῦ! εἶνε ἡ μόνη εὐχαρίστησις εἰδήσις τὴν ὁποίαν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἔχω νὰ σου δώσω. . . Καὶ ὁ Ἰρσοὺς Αἰὼν ἀσπάζεται τὸν φίλον τοῦ Παγωμένου Ὀκεανόν. Ἐχει δὲ μίαν γάταν, ἡ ὁποία εἶνε ὀλαμαυρὴ ὅπως ἡ ἰδική μου καὶ ὀνομάζεται Φίκα. Καὶ ἡ Πίσσα μου τὴν ἀσπάζεται. Πολὺ ἐχάρην, νέε μου φίλε Γόρδε, ποῦ μου

ἔγραψες καὶ θέλω νὰ μου γράψῃς συχνά. Εἶσαι ἀξιόπαινος διὰ τὴν ἐπιμονήν, μετὰ τὴν ὁποίαν προσπαθεῖς νὰ λύσῃς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι γρήγορα θὰ το κατορθώσῃς μέχρι βραδείου Βλέπω ὅτι ἔχεις καὶ μίαν ὀραίαν σφραγίδα εἰς τὴν ἐπιστολήν σου. Εὖγε. Τὰς τρεῖς δραχμάς σου, Μία Φίλη, ἔστειλα εἰς τὴν Ἐστίαν, ὡς θὰ εἶδες βεβαία εἰς τὸ φύλλον τῆς 28 Μαΐου ἐ. ἔ. Ὁ Ἰουιομέτης Τυμφορητὸς πληροφόρη τὴν Μαρουσιώτισσαν ὅτι ὀνομάζεται Δ. Π. Δ. (περισσότερον δὲν λέγει) καὶ ἀσπάζεται τὸν Ἰρσοῦν Αἰὼνα καὶ τὸν Παγωμένον Ὀκεανόν. Ὁ Φίλος τῶν Ἑλληνοπαίδων δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη, ἀγαπητὴ Διόδοτε. Μόλις ἐκδοθῆ θὰ σοῦ τον στείλω.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 1 Ἰουλίου 1896

280. Στοιχειόγραφο.
Πέρνω τὸ ταῦ καὶ γίνομαι παραμονὴ ἀργίας, τὸ νὶ ἂν πάρω ἀντ' αὐτοῦ, με βλέπεις ἔτάς [κηδείας].
Ἐστάλη ὑπὸ Μιλτ Δ Γρανιού

281. Ἀναγραμματισμός.
Ὁλοκλήρου κράτους ἄρχω ὅπως εἶμαι ἂν μά [φίσις] καὶ θὰ ἄρχω μέρους μόνον ἂν με ἀναγραμμα [τίσις]

282. Ἀπροσδόκητον.
Γιατὶ δὲν τῶν ἡ γάτες κεφάλια μπαρμπουνῶν ;
Ἐστάλη τῆς Μαρίας τοῦ Φαλλήρου

283-284. Μεταμορφώσεις.
1. Τὸ γλέντιος δι 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ οἶνος
2. Τὸ τόξον δι 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ θέλιος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπίου

285-288. Μαγειρὸν γράμμα.
Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Μυῖα, πῆγος, στόμα, τύπος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπίου

289. Τριπλῆ ἀπροσδοκίσις.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἄνθρω, τὰ δεύτερα δὲ καὶ τὰ τρίτα ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγνωσκόμενα, ἀποτελοῦσιν ἐκεῖνα μὲν τὸ ὄνομα θεᾶς, ταῦτα δὲ ἀρχαῖον ὄπλον.
1. Ἐνδυμα. 2. Ζῶον. 3. Νῆσος ἑλληνική. 4. Ἐπίρρημα. 5. Τύραννος Λακεδαιμονίων.
Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωινοπούλου

290 Ἑλληνοσύμφωνον.
αη-ωαι-ειε-ηειο-αη-αία.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καστελιότου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 6-13 Ἀπριλίου 1896

186. Ἀηδὼν (ἀεὶ, Διών). — 187. Κυνάριον κανάριον. — 188. Χολή, χλόη. — 189. Τὸ γράμμα 6. — 190-194. 1. Σκίουρος. 2. Ἀντιλόπη. 3. Βόναςσος. 4. Ταῦρος. 5. Ἀκανθόχοιρος. — 195-199. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεταί διὰ τοῦ γράμματος ε, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: τεινω, νέφος, ἔλαφος, κλέος. — 200. Ἡ φίλια εἶνε τὸ πολυτιμώτερον καὶ τὸ ἀγιώτερον τῶν αἰσθημάτων.